

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **Z. H.**, bytem K. 3, V. O., proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2013, č. j. KUZL-27844/2013, sp. zn. KUSP-27844/2013/DOP/Ze,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce **j e p o v i n e n** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1.187 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Zlína (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 4. 2013, sp. zn. MMZL-131060/2012-RT-PŘ byl žalobce uznán vinen tím, že dne 7. 11. 2012 okolo 8:36 hod. na silnici II třídy/490 v k. ú. Doubravy, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky KIA Cee'd, RZ: 2Z9 9484 v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem, což bylo zjištěno hlídkou PČR OO Luhačovice po provedeném vyšetření certifikovaným analyzátozem alkoholu v dechu Dräger Alcotest 7510 s naměřenou hodnotou 0,28 ‰ alkoholu v čase 8:39 hod. Při zohlednění maximální dovolené chyby analyzátoru alkoholu v dechu a expertně stanovené nejistoty přepočtu na hodnotu

alkoholu v těle ve výši 0,24 ‰, tak byla prokázána minimální hladina alkoholu ve výši 0,04 ‰, čímž porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona v platném znění. Byla mu uložena ve smyslu ust. § 125c odst. 4 písm. c) citovaného zákona za použití § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v platném znění (dále jen „zákon o přestupcích“) pokuta ve výši 2.500 Kč a ve smyslu § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích a v souladu s § 11 odst. 1 písm. c) a § 14 odst. 1 a § 12 odst. 1 zákona o přestupcích zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2013, č. j. KUZL-27844/2013, sp. zn. KUSP-27844/2013/DOP/Ze, dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) byla část rozhodnutí správního orgánu I. stupně změněna ve výroku o vině tak, že tento nově zní: „Z. H., nar. ..., trvale bytem K. 3, V. O., je vinen tím, že dne 7. 11. 2012 okolo 8:36 hod. na silnici II/490 v k. ú., Doubravy v místě zvaném Hraničky řídil osobní motorové vozidlo tovární značky KIA Cee'd, RZ: 2Z9 9484 bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, neboť dechovou zkouškou provedenou analyzátozem alkoholu v dechu typu Dräger Alcotest 7510 Standard u něho byla v 8:39 hod. naměřena hodnota 0,28 ‰ alkoholu v krvi a následně v 8:44 hod. u něho byla naměřena hodnota 0,27 ‰ alkoholu v krvi, což po zohlednění metrologických specifik použitého analyzátoru alkoholu v dechu v hodnotě 0,24 ‰ znamená, že u něj byla prokázána minimální hladina alkoholu v krvi ve výši 0,03 ‰. Tímto jednáním Z. H. porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu“.

Žalobou ze dne 15. 10. 2013 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 17. 10. 2013 navrhl žalobce zrušení přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, které pokládal za nezákonné. Namítl, že žalovaný i správní orgán I. stupně rozhodli na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, rozhodnutím byl zkrácen na procesních právech účastníka řízení. V zákonné lhůtě předložil doplnění žaloby v písemné formě ze dne 2. 12. 2013. Necítil se vinen ze spáchání vytýkaného přestupku, který nebyl jednoznačně prokázán. Správní řízení bylo zatíženou závažnou procesní vadou, kdy svědek J. S., před vlastní svědeckou výpovědí byl v kanceláři správního orgánu, a není tudíž vyloučeno, že na svědecké výpovědi se předem se správním orgánem domluvil.

Připomněl, že v průběhu silniční kontroly sdělil policistům, že je diabetik a k léčbě jeho onemocnění je nucen aplikovat si dávky inzulínu. Rovněž uvedl, že před jízdou si aplikoval ústní sprej pro kardiaky, neboť se léčí i na kardiovaskulární onemocnění. Nepopřel, že dne 7. 11. 2012 v 8:36 hod. jako řidič osobního motorového vozidla se podrobil na výzvu Policie ČR orientační dechové zkoušce s pozitivním výsledkem. Policistům uvedl, že dne 6. 11. 2012 v době od 22:30 do 23:00 hod. požil 2x 0,5 l jedenáctistupňového piva. Předpokládal, že po více jak devíti hodinách by měla být v jeho těle hladina alkoholu vyšší než je hladina fyziologická. Zvýšená hladina alkoholu, která byla detekována dechovými zkouškami, je ve skutečnosti hladinou alkoholu fyziologickou, jejíž zvýšená hodnota nad tolerovanou mez je dána jeho onemocněním.

Opakovaně žádal o vypracování znaleckého posudku z oboru soudního lékařství k prokázání skutečnosti, zda v době silniční kontroly mohl být pod vlivem alkoholu. V této souvislosti citoval rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, www.nssoud.cz, který dopadá i na posuzování jeho věci. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že pokud obviněný z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích má přiměřené důvody se domnívat, že v době, kdy řídil vozidlo, již nemohl být v jeho těle alkohol, v míře přesahující fyziologickou hladinu, nejednal zaviněně a nemůže být proto za přestupek odpovědný.

Dále namítl, že správní orgány se nevypořádaly se všemi jeho námitkami, proto jejich rozhodnutí nemohou být přezkoumatelná. Správní orgány neodůvodnily, proč nebyl vypracován jím navržený znalecký posudek, žalovaný se nevyjádřil ani k citovanému rozsudku NSS ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96.

Rovněž namítl, že postupem správního orgánu I. stupně mu bylo upřeno právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Dále měl připomínky i ke změně výroku rozhodnutí, které provedl žalovaný v přezkoumávaném rozhodnutí s tím, že důvod této změny měl být řádně a přezkoumatelně odůvodněn.

Žalovaný v písemném vyjádření neuznal nároky uplatněné v žalobě. Měl za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, skutkový děj byl dostatečně zjištěn. V den kontroly, tj. 7. 11. 2012 v 8:36 hod., souhlasil žalobce s naměřenými hodnotami a po zákonném poučení uvedl, že dne 6. 11. 2012 v době od 22:30 do 23:00 hod. požil 2x 0,5 l jedenáctistupňového piva. Vyjádřil se zároveň tak, že nepředpokládal alkohol v krvi, jinak by za volant nesedl.

Skutečnost, že je diabetik a k léčbě svého onemocnění je nucen aplikovat si dávky inzulínu a před jízdou si aplikoval i ústní sprej pro kardiaky, nemá na věc žádný vliv, protože by se tak naměřené hodnoty pohybovaly ve stanoveném tolerančním poli do 0,24 ‰ alkoholu v krvi. Pro řidiče trpící cukrovkou a vysokým krevním tlakem zákonodárce v uvedeném ohledu nestanovil žádné výjimky v množství tolerance alkoholu v krvi.

Žalobcovy výtky, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s argumentací ve vztahu k citaci rozsudku NSS č. j. 7 As 105/2010-96 uvedl žalovaný, že s tvrzením žalobce se zcela neztotožnil, neboť správní orgán I. stupně na straně pět svého rozhodnutí uvedl, že NSS ČR trvale judikuje, že v České republice platí a platila zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení vozidel, tedy není přípustné řídit motorové vozidlo s jakýmkoliv množstvím alkoholu v organismu. Z vyhodnocení důkazních prostředků, zejména pak z vyhodnocení dechových zkoušek, byly u žalobce naměřené hodnoty alkoholu v krvi v obou případech vyšší jak 0,24 ‰ alkoholu, sám žalobce přiznal požití alkoholického nápoje dne 6. 11. 2012 v době od 22:30 do 23:00 hod., je proto vysoce pravděpodobným vysvětlením, že přítomnost alkoholu v jeho krvi byla zapříčiněna právě požitím alkoholického nápoje. V této souvislosti citoval žalovaný část z rozhodnutí NSS č. j. 5 As 126/2011-59, který na projednávanou věc lze výstižněji aplikovat.

K žalobcově námitce, že policistům sdělil, že je diabetik a k léčbě svého onemocnění je nucen aplikovat si dávky inzulínu uvedl, že tato skutečnost neodůvodňuje povinnost policistů nevyzvat je k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči. Ze spisového

materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobce se k požití alkoholu předcházejícího dne doznal a s naměřenými hodnotami řádně kalibrovaným dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510 Standard v 8:39 hod. 0,28 ‰ alkoholu v krvi a v 8:44 hod. 0,27 ‰ alkoholu v krvi byl řádně seznámen a souhlasil s nimi. Uvedený údaj ztvdil podpisem na výpisech z tiskárny uvedeného dechového analyzátoru a podpisem na příslušném úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy. Z úředního záznamu je zřejmé, že o lékařské vyšetření s následným odběrem biologického materiálu nepožádal, navíc ani z jeho vyjádření nevyplývá, že by s naměřenými hodnotami nesouhlasil. Za tohoto stavu neexistuje žádný právní předpis, který by policistům stanovil povinnost vyzývat žalobce, navíc k lékařskému vyšetření. Pokud žalobce by nesouhlasil s výsledky dechové zkoušky, měl možnost požádat o provedení příslušného odborného lékařského vyšetření, čemuž by policie ČR byla povinna vyhovět. Nic takového však neučinil, o lékařské vyšetření s následným odběrem biologického materiálu nepožádal.

Žalovaný se dále neztotožnil s žalobcem, že by mu bylo upřeno jeho procesní právo být přítomen výsledku svědka prap. J. S. a klást mu otázky. K uvedené námitce se vyjádřil i správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí. Z vyjádření tohoto orgánu vyplývá, že jmenovaný svědek byl předvolán k ústnímu jednání na den 18. 2. 2013, v kanceláři správního orgánu asi od 8:25 hod. se zdržoval. Do příchodu žalobce, tj. do 8:30 hod. bylo s ním provedeno pouze zapsání jeho osobních údajů, tj. datum narození, bydliště, zaměstnání a bylo provedeno jeho poučení jako svědka. Žádné jiné otázky do příchodu žalobce mu nebyly kladeny. Žalovaný neshledal pochybení správního orgánu I. stupně, že zapsal osobní údaje jmenovaného svědka, poučil jej jako svědka o jeho právech a povinnostech bez přítomnosti žalobce, když ještě neprobíhal jeho výslech. Skutečnost, že by se správní orgán I. stupně jakkoliv domlouval se svědkem v nepřítomnosti žalobce, a jeho výpověď tak nebyla nestranná, považoval žalovaný za zcela vyloučené, neboť svědecká výpověď jmenovaného korespondovala s výpovědí svědka nstržm. M. L., s úředním záznamem a oznámením přestupku. Postup správního orgánu I. stupně proto nebyl shledán za nezákonný.

S tvrzením žalobce, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s jeho návrhem na provedení důkazu ve formě znaleckého posudku, se žalovaný neztotožnil, naopak poukázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž tato skutečnost je objasněna. Rovněž i žalovaný byl toho názoru, že v dané situaci, kdy není nijak věrohodně prokázáno, v jakou dobu jaké množství a druh alkoholických nápojů žalobce před spácháním přestupku požil, považuje vypracování znaleckého posudku za zcela bezpředmětné, a tedy nadbytečné. Navíc žalobce naměřené hodnoty alkoholu v krvi při silniční kontrole nijak nerozporoval.

K námitce žalobce, že prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že si u lékařských odborníků ověřoval, zda u osob léčících se na diabetes může být ovlivněna fyziologická hladina alkoholu, potom tyto informace měly být součástí spisového materiálu a měl s nimi být před vydáním rozhodnutí seznámen, žalovaný uvedl, že z příslušného rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyplývá, že by správní orgán uvedené ověření v daném případě považoval za důkaz a že by si tyto skutečnosti ověřoval v souvislosti s projednávaným přestupkem. V daném případě se jedná pouze o obecné konstatování, které na jedné straně nemá v rozhodnutí žádné opodstatnění, ale na druhé straně není důvodem k jeho nezákonnosti. Vzhledem k tomu, že příslušný spisový materiál neobsahuje žádné písemné vyjádření lékařských odborníků, nemohl být s nimi ani žalobce seznámen a nemohlo mu tudíž být upřeno právo účastníka řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobcovy výtky týkající se změny výroku o vině předmětného rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyvrátil žalovaný citací § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, které mu umožňuje změnu napadeného rozhodnutí nebo jeho části. Uvedené pochybení správního orgánu I. stupně je ve vztahu k obsahu tohoto materiálu pouze formálního rázu a nijak žalobce nezkrátilo na jeho procesních právech. Nedostatek přesnosti výroku o vině byl proto napraven v souladu s citovaným právním ustanovením správního řádu.

Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta.

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Obvodní oddělení policie Luhačovice ze dne 14. 11. 2012, č. j. KRPZ-122356-4/PŘ-2012-150513, v němž je popsán skutkový děj ze dne 7. 11. 2012 v 8:36 hod. na silnici II. třídy/490 v k. ú. Doubravy ve směru jízdy na obec Bohuslavice u Zlína, jak popsáno již výše. Dále ve spisu je založen úřední záznam policistů PČR OO Luhačovice ze dne 7. 11. 2012, výsledky provedených dechových zkoušek pomocí digitálního dechového analyzátoru Dräger Alcotest 7510 Standard, v. č. ARCK-0177 provedených u žalobce dne 7. 11. 2012, ověřovací list č. 7001-OL-D0801-116 vystavený Českým metrologickým institutem dne 5. 12. 2011 s dobou platnosti ověření končící dnem 5. 12. 2012, oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 16. 11. 2012, sp. zn. MMZL-131060/2012-RT-PŘ protokoly o výsledku žalobce při ústním jednání dne 17. 12. 2012, svědka J. S. dne 6. 2. 2013 a svědka L. M. ze dne 6. 2. 2013, protokoly o seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí žalobce ze dne 6. 3. 2013 a 18. 3. 2013, výpis z evidenční karty žalobce ze dne 16. 11. 2012 prokazující, že má 1 záznam v přestupcích, a to ze dne 6. 2. 2008. Aktuální stav bodového hodnocení k datu 16. 11. 2012 činil 0 bodů.

Dále se ve spise nachází vyjádření žalobce k oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 16. 12. 2012 a 17. 3. 2013, potvrzení MUDr. Josefa Macháčka, Krajská nemocnice T. Bati, interní klinika, diabetologická ambulance 3 (bez data) potvrzující, že žalobce je od roku 2005 veden v evidenci ambulance s nutností aplikace inzulínu. Z potvrzení MUDr. Milana Karlička, kardiologa (bez data) bylo potvrzeno, že jmenovaný je v evidenci kardiologické ambulance po prodělaném infarktu myokardu, léčba je řešena medikamentózně. Dále ve spise se nachází rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 4. 2013, sp. zn. MMZL-131060/2012-RT-PŘ, odvolání žalobce ze dne 29. 4. 2013 a rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2013, č. j. KUZL-27844/2013, sp. zn. KUSP-27844/2013/DOP/Ze, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

Jednání u Krajského soudu v Brně v předmětné věci proběhlo dne 29. 9. 2014. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že trvá na žalobě v plném rozsahu. Opakovaně zdůraznil, že se vytýkaného přestupku nedopustil, neřídil pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky. Připustil však, že dne 6. 11. 2012 v době od 22:30 do 23:00 hod. vypil 2x 0,5 l jedenáctistupňového piva. Vyloučil možnost, že by byl při řízení vozidla pod vlivem tohoto alkoholu. Uvedl dále, že si aplikoval před jízdou sprej pro kardiaky, hladina alkoholu tak mohla být ovlivněna jeho onemocněním a užívaným lékem. Poté, co byl zastaven policisty z důvodu měření alkoholu, byl v takovém šoku, že si vůbec neuvědomil trvat na provedení odběru krve.

Zástupce žalovaného setrval na právním stanovisku obsaženém v odůvodnění rozhodnutí napadeného. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn, provedené důkazy byly objektivně hodnoceny. V souvislosti s tvrzením žalobce, že si nedovede představit, že by přišel o řidičské oprávnění a proč by se měl dopouštět toho, že by řídil pod vlivem alkoholu, odkázal na citaci rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 1 As 12/2010, dle kterého *„nelogické počínání je vlastní a imanentní součástí lidského chování, jež často ani následně nelze rozumně zdůvodnit. Pokud správní orgán důkazy dostatečně zjistí skutkový stav věci, pak pouhá okolnost, že by počínání žalobce bylo nelogické, nepředstavuje onu důvodnou pochybnost, na základě které by pachatel měl být shledán nevinným“*.

Pokud se týká žalobcova tvrzení o použití spreje pro kardiaky na jeho onemocnění, odkázal na dostačující argumentaci týkající se toho, jakým způsobem funguje dechový analyzátor, na počet dechových zkoušek v odpovídajícím intervalu, které vylučují jakoukoliv přítomnost interferující látky v ústech nebo eventuálně v krvi. Odkaz správního orgánu I. stupně na názor profesora MUDr. Miroslava Hirta, CSc. z Ústavu soudního lékařství v Brně týkající se studie, která by podporovala názor, že u léčby diabetes může být nějakým významným způsobem zvýšena hladina alkoholu v krvi, poznamenal, že se jedná o obecnou informaci získanou zřejmě na školení, případně při jiné okolnosti. Podstatné však je, že z uvedeného vyjádření žádné důsledky pro projednávanou věc nevyplývají. V této souvislosti poukázal na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, z něhož vyplývá *„primárně důkazní břemeno je na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal“*. Žalobce nezpochybňoval výsledky provedených dechových zkoušek, a ačkoliv byl poučen, že v případě nesouhlasu s výsledky má možnost se podrobit lékařskému vyšetření, toto nežádal. Skutečnost potvrdil i svým podpisem na úředním záznamu ze dne 7. 11. 2012. Dále poukázal na rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 As 85/2014-40, dle kterého *„právo je určeno těm, kteří se o svá práva starají a bděle reagují na přicházející právní výzvy“*. Pokud je u někoho zjištěn alkohol při jízdě motorovým vozidlem a zároveň je mu známo, že má jistá zdravotní specifická omezení, pak nežádat v takové situaci odběr krve je právě nedostatkem povinné právní bdělosti, kterou takový člověk má mít. Pokud tvrzením žalobce byl důkaz provedený dechovou zkouškou zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a bylo proto na něm, aby svá tvrzení prokázal, např. žádostí o odběr krve, což však neučinil (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, www.nssoud.cz).

Posouzení věci Krajským soudem v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Soud úvodem konstatuje, že žalovaným bylo vedeno řízení pro přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého se fyzická dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo použití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

Námitku, že byl žalobce zkrácen na svých procesních právech, pokud žalovaný změnil ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výrok o vině v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tato změna měla být řádně a přezkoumatelně odůvodněna, soud neshledal důvodnou. Žalovaný se k této námitce vyjádřil v písemném stanovisku ze dne 28. 1. 2014, s uvedeným odůvodněním se soud plně ztotožňuje. Postup žalovaného je v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, změna byla toliko formálního charakteru, jednalo se o upřesnění výroku o vině. Zpřesnění výroku bylo provedeno v souladu s učiněným dokazováním a nevybočilo z rámce zákonných podmínek.

V dané věci je nesporné, že žalobce dne 7. 11. 2012 okolo 8:36 hod. na silnici II. třídy/490 v k. ú. Doubravy řídil osobní motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje, nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Při kontrole dopravní hlídkou Policie České republiky bylo za použití přístroje Dräger Alcotest 7510 Standard u něho zjištěna naměřená hodnota 0,28 ‰ alkoholu v krvi v 8:39 hod. a následně hodnota 0,27 ‰ alkoholu v krvi v 8:00 hod. S naměřenou hodnotou žalobce souhlasil a nežádal lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči. Jeho stížní námitky však směřují proti tomu, že svým jednáním se přestupku nedopustil, že nemohl být pod vlivem alkoholu, ač dne 6. 11. 2012 v době od 22:30 do 23:00 hod. připustil, že požil 2x 0,5 l jedenáctistupňového piva. Dle jeho názoru zjištěné promile alkoholu bylo ovlivněno aplikací spraye, který používá na kardiologické onemocnění, a který si aplikoval asi 10 minut před zastavením dopravní hlídkou Policie ČR.

Ke stížní námitce ohledně bagatelnosti naměřené hodnoty alkoholu v dechu odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, publ. Pod. č. 2063/2010 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil názor, že „*jakákoliv naměřená hodnota vyšší než 0 nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem*“. Tento způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobilé k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn. V jejím důsledku lze rozlišit pouze dvě kategorie naměřených hodnot alkoholu u osob řídících vozidlo, nebo jedoucích na zvířeti ve smyslu zákona o silničním provozu, hodnoty nulové a nenulové. Zákonodárce žádným způsobem nekonstruuje třetí kategorii, která by zahrnovala naměřené hodnoty nízké až bagatelní, ani neumožňuje odvození její existence z platných právních předpisů.

V rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, publ. pod. č. 2168/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, je uvedeno, že „*prokáže-li správný orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. B) zákona o přestupcích*“. Ve stejném rozhodnutí vyslovil dále názor, podle něhož „*předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci, přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání. Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp., že této hladině se přibližující hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje*“.

V případě žalobce je rozhodnou skutečností zjištěná přítomnost alkoholu v krvi. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty tedy mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj a poté řídil vozidlo v natolik krátké době po tomto požití, že byl ještě pod vlivem alkoholického nápoje, resp. jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou. Znakem skutkové podstaty výše uvedeného přestupku je to, že pod vlivem alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se žalobce musel dostat jen a pouze požitím tohoto nápoje, resp. této látky. Protože výskyt alkoholu v těle může být zapříčiněn i jinými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou, slouží z praktických důvodů k eliminaci tohoto jevu odečet toleranční hodnoty z naměřené hodnoty alkoholu v dechu. V případě pochybností o správnosti údajů vyplývajících z orientační dechové zkoušky existuje i možnost lékařského vyšetření spojeného s krevní zkouškou. K tomu, aby mohla být shledána vina za spáchání přestupku podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích tak musí být prokázáno, že přítomnost alkoholu v krvi žalobce z přestupku byla zapříčiněna tím, že požil alkoholický nápoj nebo jinou návykovou látku s alkoholem jako účinnou látkou. Znamená to tedy, s ohledem na požadovaný důkazní standard a důkazní břemeno, které v přestupkovém řízení leží na správním orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, www.nssoud.cz), že musí být nad vší rozumnou pochybnost prokázáno, že přítomnost alkoholu v krvi řidiče má právě tuto příčinu, a že tedy nebyla způsobena příčinou jinou. Důkazní břemeno nese správný orgán. K orientační dechové zkoušce byl použit přístroj Dräger Alcotest 7510, u něhož nebylo důvodu se domnívat, že by měřil hladinu alkoholu zkresleně. Ve správním spise navíc je založen ověřovací list 7001-OL-D0801-116 vystavený Českým metrologickým institutem dne 5. 12. 2011 potvrzující uvedené měřidlo (druh výrobce, typ, výrobní číslo, použité etalony, datum provedení, místo provedení, podmínky měření), metodu měření s tím, že doba platnosti ověření končí dnem 5. 12. 2012. Bylo tedy použito měřicí zařízení schválené autorizovaným metrologickým střediskem pro účely měření rychlosti. V této souvislosti soud poukazuje na závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV ÚS 868/11, v němž je uvedeno, že „*specifikace přístroje či metody měření rychlosti je otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů*“. Pro danou věc bylo důležité, že správní orgány si ověřily schválení měřicího

přístroje. Je třeba rovněž zdůraznit, že eventuálně pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.

Z průběhu správního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, úřední záznam ze dne 7. 11. 2012, ověření měřicího zařízení č. 7001-OL-D0801-116, záznam o průběhu měření ze dne 7. 11. 2012 v 8:39 hod. a v 8:44 hod., výsledek žalobce dne 17. 12. 2012, výsledek svědků – policistů prap. J. S. a nstržm. L. M. ze dne 6. 2. 2013.

Podle krajského soudu jsou předestřené důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, výsledky dechových zkoušek na místě jako správné podepsal a nikterak naměřené hodnoty alkoholu nezpochybňoval. Důkazem tohoto jsou jeho vlastnoruční podpisy na úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů ze dne 7. 11. 2012. Kromě těchto skutečností i policista J. S. ve svědecké výpovědi uvedl, že byl jím žalobce osobně poučen o tom, že pokud by nesouhlasil s výsledky provedených pozitivních dechových zkoušek, má možnost se podrobit lékařskému vyšetření. Vyšetření žalobce nežádal, uvedenou skutečnost rovněž potvrdil svým vlastnoručním podpisem v úředním záznamu PČR ze dne 7. 11. 2012. Obdobně vypovídal i svědek L. M., který pokud si určité detaily nepamatoval, odvolával se na úřední záznam PČR ze dne 7. 11. 2012. Byť žalobce měl výhrady k policistům, které v replice ze dne 14. 2. 2014 původně navrhoval ke svědecké výpovědi, při jednání dne 29. 9. 2014 od návrhu na provedení tohoto důkazu upustil. Lze přisvědčit argumentaci žalovaného, že výpovědi obou policistů jsou konzistentní a ve vzájemném souladu, jejich výpovědi byly proto vyhodnoceny jako zcela věrohodné. Otázkou věrohodnosti zasahujících policistů se zabýval i NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, www.nssoud.cz, v němž mimo jiné konstatoval následující: „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil*“. Uvedené závěry lze aplikovat i na nyní posuzovaný případ, neboť i zde soud neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů.

Pokud žalobce argumentoval tím, že je diabetik a k léčbě svého onemocnění je nucen aplikovat si dávky inzulínu, dále, že před jízdou si aplikoval ústní sprej pro kardiaky, neboť se léčí na kardiovaskulární onemocnění, současně se necítil před jízdou pod vlivem alkoholu, nepředpokládal, že po více jak devíti hodinách po požití dvou 0,5 l jedenáctistupňových piv by měla být v jeho těle hladina alkoholu vyšší než je hladina fyziologická, je třeba se pozastavit nad nelogičností jeho počínání a je velmi obtížné se vyjádřit k poněkud nesrozumitelnému jednání, kdy v případě naměřených hodnot alkoholu v těle i po poučení, které se mu dostalo ze strany PČR, netrval na lékařském vyšetření odběrem krve, zejména, když tento úkon by eventuálně mohl prokázat opodstatněnost a věrohodnost jeho tvrzení.

Soud neshledal důvodnou ani žalobcovu námitku, že správní orgán I. stupně se nevypořádal s jeho návrhem na provedení důkazu ve formě znaleckého posudku, neboť

stanovisko správního orgánu v této věci je uvedeno na straně 4 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s danou argumentací se ztotožňuje i soud, neboť nebylo důvodu pochybovat o naměřených hodnotách, a to i s ohledem na tvrzení samotného žalobce na místě samém o době, druhu a množství požitého alkoholu, tedy ani o tom, že se mohlo v době provádění dechové zkoušky jednat o zbytkový alkohol. Nebylo tedy žádného důvodu k tomu, aby správní orgány posléze zjišťovaly a prováděly další důkazy stran náležitého zjištění skutkového stavu. Je třeba opakovaně zdůraznit, že žalobce při provedené kontrole nenavrhl provedení lékařského vyšetření odběrem krve, tzn., že pokud netvrdil nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém, správní orgán měl důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případu tohoto druhu. Na tomto místě soud cituje z rozsudku NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, následující: „*nezpochybní-li řidič, u něhož je na základě podezření pojatého z jiných skutkových okolností (např. silný zápach po alkoholu z úst, rozšířené zornice očí aj.), následnou (opakovaně provedenou) dechovou zkouškou naměřena vyšší hladina alkoholu v krvi, a které pak odpovídají i jeho tvrzení o množství a době předchozího požívání alkoholu, tato fakta, není povinností zasahujících orgánů „domýšlet“ za něj skutková jiná tvrzení a opatřovat ještě další a vzhledem k objasněnému skutkovému stavu nadbytečné důkazy*“.

Pokud se týká námítky žalobce, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že si u lékařských odborníků ověřoval, zda u osob léčících se na diabetes může být ovlivněna fyziologická hladina alkoholu, pak zdůvodnění správním orgánem I. stupně, že „si u několika lékařských odborníků osobně ověřoval, zda u osob léčících se na diabetes může být nějakým významným způsobem zvýšena hladina alkoholu v krvi, přičemž zjistil, že v žádné seriózní literatuře není žádná studie, která by podporovala názor, že u léčby diabetes může být nějakým významným způsobem zvýšena hladina alkoholu v krvi, i když mezi laickou veřejností je dosti rozšířený názor a že správní orgán vycházel především z názoru profesora MUDr. Miroslava Hirta, CSc. Z ústavu soudního lékařství v Brně, pokládá soud vklínění tohoto názoru do obsahu odůvodnění rozhodnutí za poněkud nešťastným a nepřesvědčivým. Jednoznačně však vyplývá, že se jedná pouze o tzv. obecné názory, nikoliv o důkazní prostředek. Soud má za to, že tyto skutečnosti neměly být proto v odůvodnění rozhodnutí uvedeny, neboť jejich pravdivost či nepravdivost nebyla důkazně prokázána.

Z hlediska objektivních znaků tedy není v projednávané věci sporu, že existence alkoholu v těle žalobce byla prokázána dechovou zkouškou. Na to žalobce sám uvedl, že předcházejícího dne v nočních hodinách požil určité množství alkoholu, tj. piva. K závěru, že tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, lze však dospět pouze tehdy, pokud vedle objektivních znaků skutkové podstaty byly naplněny i znaky subjektivní (viz např. rozsudky NSS č. j. 5 As 32/2008-51, č. j. 2 As 46/2005-55, dostupné na www.nssoud.cz).

Podle § 3 zákona o přestupcích odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Protože zákon ve vztahu k přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích jinak nestanoví, postačuje k naplnění subjektivní stránky odpovědnosti za tento přestupek zavinění z nedbalosti. Podle § 4 přestupkového zákona je pak přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo

- b) nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Z vyjádření žalobce vyplývá, že když začal řídit vozidlo, domníval se, že již nebyl ovlivněn alkoholem z předchozího dne. Je tedy nepochybné, že věděl, že svým jednáním (řízením vozidla pod vlivem alkoholu pocházejícího z alkoholického nápoje) může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (objekt přestupku, jímž je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo). Věděl totiž, že v době ne zcela vzdáleně předcházející době, kdy vozidlo řídil, požil alkoholický nápoj. Úkolem správního orgánu proto bylo postavit najisto, že důvody, pro které žalobce spoléhal na to, že neporuší nebo neohrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené. Podle rozsudku sedmého senátu NSS ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-100, www.nssoud.cz, „*přiměřenost důvodů žalobce musela být založena na jeho úvaze, zejména o tom, kdy (s jakým časovým odstupem) před řízením vozidla pil alkoholické nápoje, v jakém množství a zda jeho tělo odbourává alkohol standardně nebo s tím má potíže vedoucí k prodloužení doby odbourávání oproti obvyklým poměrům. Jestliže by žalobce pil alkoholické nápoje v natolik krátkou dobu před řízením vozidla a v natolik velkém množství vzhledem k této době a s přihlédnutím k přípravným jemu známým nestandardním obtížím jeho těla s odbouráváním alkoholu, že by se nemohl rozumně domnívat, že v mezidobí jeho tělo již alkohol odbouralo, pak by jeho důvody, pro které se spoléhal, že zájem, aby neřídil pod vlivem alkoholu, neporuší, nebyly přiměřené*“. V další části citovaného rozsudku zaujal NSS právní závěr, stanovisko, že „*pro závěr o zavinění žalobce je tedy nezbytné, aby bylo prokázáno, že neměl vzhledem k okolnostem přiměřené důvody pro závěr, že (již) alkohol v jeho krvi není*“.

Naopak pátý senát NSS vyslovil v usnesení ze dne 30. 5. 2012, č. j. 5 As 126/2011-59, www.nssoud.cz, jímž věc postoupil dle ust. § 17 odst. 1 s.ř.s. rozšířenému senátu názor „*že skutečně, existují „rozumné důvody“, pro které je možné pachatele nevinit z přestupku řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, (např. z hlediska zdravotního, zpomalený proces odbourávání alkoholu/ Tyto důvody by však byl povinen prokazovat obviněný. Důkazní břemeno stran takových skutečností nemůže ležet na správním orgánu. Zjišťování možných skutečností, které by mohly ovlivnit zjištěnou hladinu alkoholu v těle pachatele /tím méně zcela absurdní požadavek na prokázání toho, jakým způsobem se alkohol do těla pachatele dostal/, není zcela představitelné a ani proveditelné*“. Na dalším místě citovaného rozsudku je uvedeno „*správní orgán přitom takový údaj je jen stěží schopen ověřit (např. zda pachatel skutečně použil pouze 0,7 l vína nebo 2 l vína, 2 piva nebo 10 piv, zda tomu bylo ve 20:00 hodin předchozího dne, nebo ve 2:00 hodin ráno); nemůže být proto jako vstupní údaj pro výpočet doby, kdy pachatel má za to („rozumně se domnívá“), že již v jeho těle alkohol být nemůže, je ničím nepodložené tvrzení, z něhož by měl správní orgán vycházet a dovozovat, zda zde existují „rozumné důvody“ či nikoliv*“.

Rozšířený senát rozhodl v předložené věci usnesením ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, www.nssoud.cz. Především konstatoval, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu), stran naplnění znaků subjektivní stránky, dále konstatoval, že obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svoji obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet a předkládat

správnímu orgánu důkazy; ust. § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. Rozšířený senát mimo jiné v citovaném usnesení dále konstatoval: „posuzování vlivu alkoholu na vlastní organismus je otázkou skutkovou, její nesprávné vyřešení ústí v rozhodnutí řídit vozidlo však může přinést řidiči porušení citovaného zákazu, a tedy i odpovědnost za přestupek. Z hlediska zavinění mohou nastat zásadně několikere situace: buďto řidič ví, že je pod vlivem alkoholu, a přesto řídí vozidlo, pak o jeho odpovědnosti není pochyb, dokonce v její úmyslné formě. Nebo se řidič domnívá, že pod vlivem alkoholu není, protože žádný alkohol nepožil nebo sice s takovým časovým odstupem, že účinky alkoholu negativně ovlivňují schopnost řízení, již pominuly. Pak je otázkou, zda alkohol mohl požit nevědomě a přitom ani v okamžiku požívání ani později jeho účinky nepocíťoval, a mylil se tedy ve svém úsudku o požití, nebo zda usoudil, že důvody, pro něž učinil vlastní závěr o neovlivnění organismu alkoholem, jsou či nejsou přiměřené“. Nejvyšší správní soud poté v rozsudku ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, www.nssoud.cz uvedl, že „...pokud osoba požije alkohol a následně řídí motorové vozidlo, s nímž jede v silničním provozu, lze zpravidla vždy seznat zavinění minimálně ve formě nedbalosti nevědomé. Požije-li osoba skutečně alkohol (jak tomu v posuzovaném případě bylo), není na místě „rozumně“ spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn; hodlá-li po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo“.

Jaká hladina alkoholu či jiné návykové látky může řidiče relevantně ovlivnit, přestupkový zákon neupravuje, nicméně lze vycházet ze zvláštní právní úpravy v zákoně č. 361/2000 Sb., kde v přehledu jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a přehledu počtu bodů za tato jednání, tvořícím přílohu tohoto zákona, je uvedeno, že řidič je ještě pod jeho vlivem je-li zjištěný obsah alkoholu v těle řidiče vyšší než 0,3 ‰ nebo řídí vozidlo bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době použití jiné návykové látky, po kterou je řidič ještě pod jejím vlivem.

Ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích jednoznačně spojuje se spácháním přestupku (po stránce objektivní) již to, že pachatel je pod vlivem alkoholu a řídí motorové vozidlo; nevyžaduje se speciální forma zavinění, postačí tedy i nejnížší forma zavinění, a to nedbalost vědomá, popř. nevědomá.

Podle ust. § 3 přestupkového zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z nedbalosti je spáchán přestupek tehdy, pokud pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí – nedbalost vědomá nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl – nedbalost nevědomá.

Lze rovněž poukázat na obecné povinnosti, které účastník silničního provozu má dle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., tj. chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí, ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně-technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Hodlá-li tudíž osoba, která požíla předchozího dne alkohol, řídit motorové vozidlo, a není si jista tím, zda je či není ještě pod vlivem alkoholu, měla by svoji způsobilost k řízení vozidla ověřit např. běžně dostupným testerem na alkohol (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v citovaném rozsudku překonal právní názor vyjádření v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, www.nssoud.cz, soud v projednávané věci postupoval v souladu s judikátem NSS, sice rozsudkem ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, který je zcela aplikovatelný na předmětnou věc, neboť žalobce uvedl, kdy a kolik alkoholu požil, nemohl se tedy důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem, pokud tak usuzoval, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní. Tvrzení o aplikaci ústního spreje pro kardiaky před jízdou bylo nepřesvědčivé, neboť mělo-li by tomu tak být, pak by bylo v zájmu žalobce samotného, aby poté, co mu byly naměřeny hodnoty alkoholu v dechu, nárokoval provedení lékařského vyšetření za účelem odběru krve, což však nenavrhl.

Krajský soud v Brně v dané věci v kontextu se závěry usnesení rozšířeného senátu NSS poukazuje na to, že tvrdí-li žalobce, že určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu mj. též vyplývá, že pokud obviněný netvrdí nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém v den a místě kontroly, správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případu tohoto druhu. *„Nezpochybní-li řidič, u něhož je na základě podezření pojatého z jiných skutkových okolností následnou opakovaně provedenou dechovou zkouškou naměřena vyšší hladina alkoholu v krvi, a které pak odpovídají i jeho tvrzení o množství a době předchozího požívání alkoholu, tato fakta, není povinností zasahujících orgánů „domýšlet“ za něj skutková jiná tvrzení a opatřovat ještě další a vzhledem k objasněnému skutkovému stavu nadbytečné důkazy“.* V případě nyní projednávaném nebylo dle názoru soudu důvodu pochybovat o naměřených hodnotách s ohledem na tvrzení samotného žalobce na místě samém o době, druhu a množství požitého alkoholu, tedy ani o tom, že se mohlo v době provádění dechové zkoušky jednat o zbytkový alkohol; soud proto dospěl k závěru, že se žalobce dopustil zaviněného jednání, a to byť jen ve formě nedbalosti vědomé, popř. nevědomé. Případné liberační důvody musí v takovém případě vždy prokazovat žalobce, nikoliv však správní orgán.

Ve světle shora uvedených právních úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ve smyslu § 78 odst. 7 o.s.ř. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný účtoval na nákladech řízení jízdné trasa Zlín-Brno a zpět, celkem 200 km (použito cest.

vozidlo Škoda Octavia 19 TDI, r. z. 4Z1 3449 s kombinovanou spotřebou 5,1l nafty/100 km, průměrná cena nafty 36,00 Kč/1 l) a parkovné 80 Kč. Hotové výdaje v celkové výši 1.187 Kč je žalobce povinen zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. září 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová